

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 369/04-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Jolany Švihoríkovej, bytom H., ktorou namietala porušenie práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného pozemkového úradu v Prievidzi, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jolany Švihoríkovej o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2004 doručená sťažnosť Jolany Švihoríkovej, bytom H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Obvodného pozemkového úradu v Prievidzi (ďalej len „pozemkový úrad“).

Sťažovateľka uviedla, že na bývalom Pozemkovom úrade v T. uplatnila spolu s ďalšími oprávnenými osobami reštitučný nárok na vydanie nehnuteľnosti. Podľa rozhodnutia označeného orgánu z 5. januára 1994 vydaného pod sp. zn. PÚ 690/91-B/3 bolo k parcele, vydanie ktorej sa sťažovateľka a ďalšie oprávnené osoby domáhali, zriadené právo osobného užívania a vzhľadom na to, že išlo o zastavaný pozemok, nedošlo k jeho vydaniu.

Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že: *„Keďže sme p. č. 1057 užívali a nie sú tu žiadne stavby, riešil naše odvolanie Krajský súd v konaní 25 S 17/94 tak, že rozhodnutie potvrdil bez účasti ako oprávnených tak aj povinných osôb na konaní. (...) Právoplatné rozhodnutie bolo napadnuté cestou NS SR v Bratislave (...) a keďže bolo uplatnené na nesprávnom mieste súd sa ním nezaoberal, ale ani ho neodstúpil tam kam patrilo – generálnej prokuratúre. Vec bola ďalej riešená uplatnením obnovy konania a to z dôvodu, že sa tu použili dôkazy, ktoré svedčili o iných výmerách a iných častí p. č. 1057, ktorá ako pozemkovoknižná mala výmeru 4 537 m² a výmera 2 406 m² bol reštitučný nárok rodiny J. Keďže do rozhodnutia sa dostal údaj p. č. 1057 vo výmere 2 132 m² a neuviedlo sa, že sa jedná o parcele v stave EN 1057/1, 1057/7, 1057/8, 1057/9 a 1057/10 vlastníctvo V. M. od roku 1938 kedy si súrodenci podelili svoje majetkové podiely zámenou parciel a vtedy z p. č. 1057 dostala sa výmera 2 406 m² sestre F. a M. a tie sa viedli v stave EN (...) a tu sú štyri domy a je tu zriadené právo os. užívania pre F. J. jej dcéru M. M., jej dcéru E. J. a jej syna I. J. (...) Okresný úrad PPLH p. S. vydal zamietavé stanovisko a obnovu nepovolil. Krajský úrad však zrušil toto rozhodnutie a obnovu povolil. Hneď na to Okresný úrad Partizánske vydal rozhodnutie, že pozastavuje obnovu konania lebo reštitučné nároky boli uplatnené aj zo zákona 87/91 Zb. a musia čakať ako sa tu vyriešia. Keďže do dnešného dňa tieto nároky, ktoré mali byť vybavené v zmysle zákona urýchlene do 30 dní a boli uplatnené ešte v roku 1991 teda za celých 13 rokov nie je možné prinútiť štátne orgány aby konali rýchlo, bez zbytočných prietahov na moju poslednú urgenciu mi dňa 29. 9. 2004 oznámili, že vec je komplikovaná a preto potrebujú dlhšiu lehotu o ktorú požiadali Krajský pozemkový úrad, podávam túto sťažnosť, aby ústavný súd*

- zozbieral na zodpovednosť tieto úrady a takéto prietahy v konaní,
- rozhodol, že vec musí byť delegovaná do iného okresu a iného kraja, pretože sa tu javí osobná zaujatosť pracovníkov štátnej správy pracujúcich v P., T., P. i T.,
- aby mi bol pridelený bezplatný obhajca ako na konaní pred ústavným súdom tak aj na štátnej správe vybavenia p. č. 1057 vo výmere 2 132 m², z dôvodu, že som dôchodkyňa s príjmom 5 640 Sk,
- aby mi bola priznaná nemajetková ujma za tieto roky uplatneného nároku do roku 1991 teda nárok vybavujem 13 rokov,
- aby mi bolo nariadené vybaviť tento nárok do 30 dní. (...)“

Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk pre seba, ako aj ďalšie oprávnené osoby (bez toho, aby preukázala, že je nimi splnomocnená na podanie sťažnosti).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietaná nečinnosť orgánu verejnej správy, konkrétne ide o namietané prietahy spôsobené pozemkovým úradom, ktorého nečinnosťou malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok jeho právomoci.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľky je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy, akým je aj označený porušovateľ jej práva. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka bola pred tým, než sa obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, podala žalobu podľa § 250t OSP.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľkou ústavný súd dospel k záveru, že v jej veci nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť z toho dôvodu odmietol (podobne IV. ÚS 49/04, III. ÚS 59/04, I. ÚS 138/04).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal. Z rovnakého dôvodu bolo taktiež bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal žiadosťou sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu a ďalšími požiadavkami obsiahnutými v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2004